

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

O., dnia 21 stycznia 2013 roku

Sąd Rejonowy w Opolu w VII Wydziale Karnym w składzie :

Przewodniczący – Sędzia Sądu Rejonowego Marzena Drozdowska

Protokolant - starszy sekretarz sądowy Ewa Stanuch

Przy udziale Asesora Prokuratury Rejonowej w Opolu Agnieszki Charciarek

po rozpoznaniu dnia 21 stycznia 2013 roku sprawy :

A. S., córki Z.i S.z domu S., urodzonej (...)O.

oskarżonej o to, że:

w dniu 04 sierpnia 2012r. w O. przy ul. (...) zbyła za kwotę 250 zł do lombardu (...) S.C. rower damski m-ki (...) 18” o wart. 1000zł który otrzymała od znanego jej S. S. (2), choć na podstawie towarzyszących okoliczności powinna i mogła przypuszczać ,że rower ten uzyskany został za pomocą czynu zabronionego, otrzymując za jego zbycie od S. S. (2) kwotę 50 zł,

to jest o przestępstwo określone w art. 291§1 kk

- oskarżoną **A. S.** uznaje za winną popełnienia zarzucanego jej czynu opisanego w części wstępnej wyroku zaocznego wyczerpującego dyspozycję **art. 291 §1 kk** i za to na podstawie **art.291 §1 kk** wymierza oskarżonej karę **5/pięciu/** miesięcy pozbawienia wolności;
- na podstawie **art. 69 § 1 i 2 kk, art.70§1 punkt1 kk** warunkowo zawiesza wykonanie orzeczonej wobec oskarżonej kary pozbawienia wolności na okres próby **2 /dwóch /** lat;
- na podstawie **art. 33§ 2kk** orzeka wobec oskarżonej grzywnę w wysokości **10 (dziesięciu) stawek dziennych**, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę **10,00 (dziesięciu)** złotych;
- na podstawie **art. 626 § 1 kpk i art. 624 § 1 kpk, art. 17 ustęp 1 i 2 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych /Dz. U. Nr 49, poz. 223 z 1983r. ze zm./** zwalnia oskarżoną od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, w tym od uiszczenia opłaty.

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 04 sierpnia 2012 roku A. S. spotkała S. S. (2) , który posiadał rower damski (...) 18 o wartości 1.000 zł . S. S. (2) twierdził , iż ww. rower należy do jego matki . A. S. przypuszczała , iż S. S. (2) kłamie wskazując właściciela przedmiotowego pojazdu . S. S. (2) poprosił A. S. , aby oddała ww. rower do lombardu . W dniu 04 sierpnia 2012 roku A. S. oddała do (...) S.C. przy ulicy (...) rower damski marki (...) 18 .Została sporządzona w w/w lombardzie umowa pożyczki pod zastaw nr (...) na kwotę 250 zł do dnia 18 sierpnia 2012 roku . S. S. (3) wypłacił A. S. 50 zł za to , iż oddała ww. rower , w czasie tej czynności przekazania rowerowi do lombardu ww. A. S. legitymowała się dowodem osobistym (...) . Rower należał do M. L..

Dowód:

1. wyjaśnienia oskarżonej A. S. , karta 5 , 27 akt;
2. zeznania świadka M. L. , karta 9-10,28 akt;
3. protokół przesłuchania nieletniego sprawcy czynu karalnego , karta 11,12,28 akt;
4. notatka urzędowa , karta 1 akt;

W sprawie kradzieży roweru marki K. należącego do M. L. prowadzone było postępowanie (...) –I- (...) zakończone skierowaniem przeciwko nieletniemu S. S. (3) materiałów do Sądu Rodzinnego w Opolu .

Dowód:

1. Notatka urzędowa , k , karta 7,8 akt;
2. zeznania świadka M. L. , karta 9-10,28 akt;

A. S. urodziła się w dniu 23 sierpnia 1978 roku w O.. Jest stanu wolnego (panna), ma 2 dzieci. Zdobyła średnie wykształcenie, z zawodu jest handlowcem . Obecnie jest osobą bezrobotną bez prawa do zasiłku. Była w przeszłości karana . Psychiatrycznie , neurologicznie , od uzależnień nie leczy się .

Dowód:

1. dane osobopoznawcze, karta 5 , 27 akt;
2. notatka urzędowa , karta 6 akt;
3. karta karna, karta 15 akt;

Oskarżona A. S. przesłuchana w toku postępowania przygotowawczego przyznała się do popełniania zarzucanego jej czynu /karta 5 , 27 akt/. Nadto wyjaśniła zgodnie z poczynionymi ustaleniami faktycznymi. Wskazała również, że przypuszczała , iż S. S. (3) może kłamać odnośnie osoby właściciela roweru , który na jego prośbę oddał do lombardu/ karta 5 akt/ .Za tę czynność od S. S. (3) otrzymała 50 zł / karta 5 akt/.

Z uwagi na to , iż oskarżona nie stawiała się na termin rozprawy w dniu 21 stycznia 2013 roku / karta 27 akt/ , była wezwana prawidłowo / karta 26 akt/ , nie złożyła wniosku o odroczenie rozprawy , nie złożyła usprawiedliwienia / karta 27 akt/ –Sąd na podstawie art. 479 paragraf 1 kpk prowadził postępowanie bez udziału oskarżonej i odczytał wyjaśnienia oskarżonej z postępowania przygotowawczego / karta 27 akt/ .

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonej , w których przyznała się do popełnienia przedmiotowego czynu zabronionego .

Zdaniem Sądu wyjaśnienia te są logiczne, rzeczowe i spójne, dlatego też należało ocenić je jako wiarygodne. Są zgodne z ustalonym stanem faktycznym , znajdują potwierdzenie w zeznaniach świadków : M. L. i S. S. (3) .

Zgodnie ze stanowiskiem SN nie istnieje ustawowy podział dowodów na bardziej i mniej wartościowe oraz na takie, które mogą występować samodzielnie i takie, które nie mogą być jedynymi wskazującymi na winę oskarżonego /tak SN w postanowieniu z dnia 5 lutego 2001 roku, III KKN 333/98/.

Sąd dokonał wnikliwej oceny zeznań występujących w sprawie świadków: M. L., S. S. (3) .Ww. świadkowie zeznawali w sposób rzetelny, jasny, logiczny, spójny i konsekwentny. Nadto zeznania ich korelują z pozostałymi dowodami zebranymi w przedmiotowej sprawie. Tym samym brak było podstaw, aby zeznaniom ww. świadków odmówić

wiarygodności. Świadek M. L. potwierdziła, iż jej rower wartości 1.000 zł został skradziony, a S. S. (3) potwierdził, iż przedmiotowy rower uzyskał za pomocą czynu zabronionego.

Na podstawie art. 392 § 1 k.p.k. Sąd, z uwagi na fakt, iż bezpośrednio przeprowadzenie dowodu nie było niezbędne a żadna ze stron się temu nie sprzeciwiła, odczytał zeznania wyżej wymienionych świadków.

Sąd dał wiarę dokumentom zgromadzonym w sprawie dotyczącym osoby oskarżonej, a także dokumentom związanym z ustaleniem okoliczności przedmiotowego zdarzenia. Dokumenty te zostały bowiem sporządzone przez uprawnione organy i osoby, w granicach ich kompetencji oraz w przewidzianej formie, a ich prawdziwość oraz autentyczność nie budziła jakichkolwiek wątpliwości. Strony również nie kwestionowały wiarygodności tych dokumentów. Analizując zgromadzone w sprawie i powołane wyżej dowody z dokumentów należy zauważyć, iż były one w pełni przydatne dla ustalenia stanu faktycznego w przedmiotowej sprawie.

Sąd zważył, co następuje:

Analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w tym przyznanie się oskarżonej do popełnienia zarzucanego jej czynu zabronionego, prowadzi do wniosku, że zarówno wina, jak i sprawstwo oskarżonej nie budzą żadnych wątpliwości.

Ustalając stan faktyczny w przedmiotowej sprawie Sąd oparł się na materiale dowodowym zgromadzonym w toku przeprowadzonego postępowania, który to materiał pozwolił ustalić istotne okoliczności dotyczące przebiegu zdarzenia i odpowiedzialności oskarżonej.

Na wstępie należy zauważyć, iż bezspornym w przedmiotowej sprawie było, iż S. S. (3) w dniu 4 sierpnia 2012 roku w O. poprosił oskarżoną A. S., aby oddała rower, który ww. uzyskał za pomocą czynu zabronionego – do lombardu. Oskarżona A. S. przypuszczała, iż rower pochodzi z czynu zabronionego. Pojazd do lombardu oddała i za tę czynność uzyskała od S. S. (3) kwotę 50 zł.

O powyższym świadczą wyjaśnienia oskarżonej A. S., zeznania świadków: M. L. i S. S. (3).

Należy przy tym także zauważyć, iż bezpośrednio przeprowadzenie dowodów osobowych w postaci zeznań wyżej wymienionych świadków nie było niezbędne i tym samym Sąd na podstawie art. 392 § 1 k.p.k. odczytał na rozprawie protokoły przesłuchania tychże świadków sporządzone w toku postępowania przygotowawczego. Zeznania wyżej wymienionych świadków znalazły także odzwierciedlenie w wyjaśnieniach samej oskarżonej, w których to przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu.

Ustalając stan faktyczny w tym zakresie Sąd oparł się na zeznaniach ww. świadków i wyjaśnieniach oskarżonej, które znalazły także swoje odzwierciedlenie w dowodach z dokumentów, którym Sąd dał wiarę.

W świetle materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszym postępowaniu, zarówno wina, jak i sprawstwo oskarżonej odnośnie czynu zabronionego stypizowanego w art. 291 § 1 k.k. – nie budzą żadnych wątpliwości. Oskarżona dopuściła się czynu bezprawnego, zagrożonego karą, którego społeczna szkodliwość nie jest znikoma i czynu tego dopuściła się w sposób zawiniony.

Na wstępie należy zauważyć, że paserstwo jest przestępstwem o złożonym przedmiocie ochrony (zamachu), gdyż rzecz, którą paser: nabywa, pomaga zbyć, przyjmuje lub ukrywa – może pochodzić nie tylko z przestępstw przeciwko mieniu, lecz także z każdego innego czynu zabronionego (np. łapownictwa, przemytu). Rzecz będąca przedmiotem paserstwa musi pochodzić z czynu zabronionego (niekoniecznie przestępstwa, np. nabycie przez pasera rzeczy od niepoczytalnego, nieletniego albo osoby działającej w usprawiedliwionym błędzie). Użyte w art. 291 § 1 kk określenie "rzecz" oznacza, że przedmiotem paserstwa może być nie tylko rzecz ruchoma, lecz także nieruchomości, jeżeli uzyskana została za pomocą czynu zabronionego (np. wymuszenia rozbójniczego, fałszerstwa dokumentu; por. E. Pływaczewski, Przestępstwo paserstwa w polskim prawie karnym, Toruń 1986, s. 63). W określającym podstawowy typ paserstwa art. 291 § 1 kk występują cztery alternatywnie ujęte formy wykonawcze tego przestępstwa: nabycie, pomoc

w zbyciu, przyjęcie lub pomoc w ukryciu. Drugą formą wykonawczą paserstwa jest pomoc w zbyciu rzeczy uzyskanej za pomocą czynu zabronionego, np. wskazanie nabywcy, dostarczenie przedmiotu do miejsca transakcji itp. (...) SA w K., sprawca w takiej sytuacji zawsze działa w celu osiągnięcia korzyści majątkowej dla siebie lub kogoś innego (zob. wyrok z dnia 6 grudnia 2001 r., II AKa 189/01, KZS 2002, z. 2). Podmiotem paserstwa nie może być sprawca czynu zabronionego, z którego pochodzi rzecz stanowiąca przedmiot wykonawczy tego przestępstwa. Nie jest też paserem, lecz współsprawcą, kto brał udział w przestępstwie, z którego pochodzi rzecz nabyta, zbyta lub ukryta. W wypadku ułatwienia kradzieży obietnicą nabycia lub zbycia rzeczy skradzionej zachodzi pomocnictwo do tego przestępstwa, a nie paserstwo (zob. wyrok SN z dnia 22 grudnia 1986 r., I KR 445/86, OSNKW 1987, nr 7-8, poz. 70). Paserstwo w typie podstawowym (art. 291 § 1) jest przestępstwem umyślnym, a zatem do odpowiedzialności sprawcy konieczna jest jego wiedza, że rzecz pochodzi z czynu zabronionego, albo uświadamianie sobie tej możliwości i godzenie się z nią. Natomiast czynności wykonawcze paserstwa w postaci nabycia rzeczy, pomocy do jej zbycia, przyjęcia i pomocy do ukrycia wymagają niewątpliwie zamiaru bezpośredniego.

Nie budzi wątpliwości, że nabycie, pomoc w zbyciu, przyjęcie lub pomoc w ukryciu rzeczy pochodzącej z rozboju jest przestępstwem bez względu na wartość rzeczy (zob. uchwałę SN z dnia 12 września 1986 r., U 7/86, OSNKW 1986, nr 11-12, poz. 85; także wyrok SN z dnia 18 lutego 1998 r., II KKN 456/97, OSNKW 1998, nr 5-6, poz. 26). Różnice zdań dotyczą sytuacji, gdy przedmiotem czynu jest rzecz pochodząca z kradzieży z włamaniem, przy czym jej wartość nie przekracza 250 zł. W uchwale z dnia 24 września 1997 r. (I KZP 15/97, OSNKW 1998, nr 1, poz. 26) SN wyraził pogląd, że nabycie takiej rzeczy stanowi wykroczenie paserstwa (art. 122 § 1 k.w.), z czym trudno się zgodzić, biorąc pod uwagę, że kradzież rzeczy o wartości nie przekraczającej 250 zł jest występkiem, a nie wykroczeniem, jeżeli została dokonana z włamaniem (art. 130 § 1 k.w.).

W ocenie Sądu oskarżona swoim zachowaniem wyczerpała zarówno stronę podmiotową, jak i przedmiotową występkę z art. 291 paragraf 1 kk, bowiem zbyła rower, który otrzymała od S. S. (3), choć na podstawie towarzyszących okoliczności powinna i mogła przypuszczać, że rower ten uzyskany został za pomocą czynu zabronionego.

Należy także zauważyć, że z uwagi na poziom swojego rozwoju intelektualnego (oskarżona zdobyła średnie wykształcenie) oskarżona z całą pewnością zdawała sobie sprawę z naganności dokonanego przez siebie czynu. Zdaniem Sądu, mając na uwadze zebrany w sprawie materiał dowodowy, nie ulega wątpliwości, że oskarżona w dniu 04 sierpnia 2012 roku w O. przy ulicy (...) zbyła za kwotę 250 zł do (...) S.C. rower damski marki (...) 18 o wartości 1.000 zł, który otrzymała od znanego S. S. (2), choć na podstawie towarzyszących okoliczności powinna i mogła przypuszczać, że rower ten uzyskany został za pomocą czynu zabronionego, otrzymując za jego zbycie od S. S. (2) kwotę 50 zł.

Zachowanie się oskarżonej cechuje znaczny stopień szkodliwości społecznej, a za taką oceną przemawia zwłaszcza to, że oskarżona naruszyła uczciwość i zasady rzetelnego obrotu gospodarczego i tym samym interesy indywidualnych wierzycieli, po których stronie powstała szkoda. Działała z chęci łatwego zysku, cynicznie, bez poszanowania prawa własności.

Mając na względzie to, że oskarżona jest zdalna do przypisania jej winy i nie zachodzą wobec niej okoliczności wyłączające odpowiedzialność karną określoną w kontratypach, Sąd uznał, że oskarżona dopuściła się popełnienia występkę określonego w art. 291 § 1 k.k.

W związku z powyższym Sąd uznał oskarżoną za winną popełnienia zarzucanego jej czynu zabronionego opisanego w części wstępnej wyroku wyczerpującego dyspozycję art. 291 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 291 § 1 k.k. wymierzył oskarżonej karę 5 /pięciu / miesięcy pozbawienia wolności.

Wymierzając oskarżonej karę Sąd wziął pod uwagę okoliczności obciążające i łagodzące zachodzące po jej stronie, a ujawnione w toku przewodu sądowego.

Kierował się dyrektywami i okolicznościami wymiaru kary zawartymi w art. 53 § 1 i 2 k.k. Tylko taka kara zgodnie z orzecnictwem SN może być uznana za współmierną i sprawiedliwą /wyrok SN, OSNPG 1977/10/78/.

Rozważając kwestię wymiaru kary oskarżonej za popełnienie opisanego w części wstępnej wyroku czynu zabronionego, kierując się wspomnianymi wyżej dyrektywami z art. 53 k.k., Sąd jako okoliczności obciążające winę oskarżonej zaliczył fakt, że przestępstwa tego rodzaju popełniane są bardzo często, będąc przez to przestępstwami bardzo uciążliwymi w odczuciu społecznym, a przez to wymagającymi natychmiastowego przeciwdziałania.

Sąd wziął pod uwagę również to, że oskarżona naruszyła zasady rzetelnego obrotu gospodarczego, prawo własności. Okolicznością obciążającą było również to, że szkoda nie została w całości naprawiona jak i to, że oskarżona była już uprzednio karana sędownie. Natomiast do okoliczności łagodzących Sąd zaliczył przyznanie się oskarżonej do popełnienia zarzucanego jej czynu zabronionego.

Należy podkreślić, iż przy wymiarze kary Sąd miał na uwadze potrzebę zapewnienia realizacji tak dyrektywy prewencji indywidualnej opisanej w art. 53 § 1 k.k. (celów zapobiegawczych i wychowawczych kary w stosunku do oskarżonej) jak i prewencji generalnej (pojętej jako kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa). Sąd wziął pod uwagę ww. okoliczności.

Z uwagi na powyższe kara pozbawienia wolności w orzeczonym wymiarze będzie w tej sytuacji najwłaściwsza, a równocześnie adekwatna do stopnia zawinienia oraz stopnia społecznej szkodliwości popełnionego przez oskarżoną czynu, spełni swe zadania i cele w zakresie wychowawczym i zapobiegawczym w stosunku do oskarżonej.

Sąd wykonanie orzeczonej wobec oskarżonej kary pozbawienia wolności na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 punkt 1 kk warunkowo zawiesił na okres 2/ dwóch/lat próby.

Podstawową przesłanką stosowania dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności jest przekonanie Sądu, że takie orzeczenie jest wystarczające dla osiągnięcia wobec sprawcy celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa.

Zgodnie z treścią art. 70 § 2 kk zawieszenie wykonania kary może nawet nastąpić dla sprawcy określonego w art. 64 § 2 kk. Zatem w przedmiotowym wypadku Sąd uznał, że pomimo dotychczasowej karalności też można wobec oskarżonej zastosować ww. instytucję.

Sąd uznał, że co do w/w oskarżonej, można sformułować pozytywną prognozę kryminologiczną, iż nie popełni ona nowego przestępstwa, a niniejsze postępowanie i zapadły w nim wyrok stanowić będzie dla niej dostateczną przestrożę na przyszłość.

Przyjęte w porządku prawnym normy postępowania uzna za normy, którymi będzie się kierować odnośnie do własnego postępowania. Innymi słowy, w pełni zasadne, zdaniem Sądu, jest przekonanie, że wdrożenie oskarżonej do przestrzegania norm prawnych i społecznych nie wymaga umieszczenia jej w zakładzie karnym.

Zatem kara z warunkowym zawieszeniem jej wykonania będzie wobec oskarżonej karą nie tylko efektywną, ale i wystarczającą dla wdrożenia jej do porządku prawnego.

Sąd zdecydował przy wymiarze kary oskarżonej dać prymat dyrektywie prewencji indywidualnej w jej aspekcie wychowawczym i w konsekwencji warunkowo zawiesić wykonanie wymierzonej oskarżonej kary pozbawienia wolności. Sąd wyznaczył przy tym oskarżonej 2-letni okres próby.

Zdaniem sądu okres ten z jednej strony będzie dyscyplinował oskarżoną do przestrzegania porządku prawnego, a z drugiej – umożliwi Sądowi dokładną kontrolę, czy w/w oskarżona nie nadużyje zaufania, którym ją obdarzono i nie powróci na drogę przestępstwa.

Motywację, by nie wchodziła w konflikt z prawem, powinna dodatkowo stanowić dla oskarżonej możliwość zarządzenia wykonania zawieszony warunkowo kary pozbawienia wolności.

Należy podkreślić, że oskarżona samotnie wychowuje 2 dzieci .

Zdaniem Sądu orzeczona wobec oskarżonej kara jest dolegliwa. Mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, przewidzianego za popełnione przestępstwo. W ocenie Sądu, spełni swoje cele i zadania w zakresie tzw. prewencji indywidualnej, czyli zapobiegnie powrotowi oskarżonej na drogę przestępstwa oraz spowoduje u niej motywację do zmiany postępowania w przyszłości, skłoni do przestrzegania społecznie akceptowanych norm zachowania. Ponadto spełni wymogi tzw. prewencji generalnej, to jest wpłynie na kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa, na przekonanie, że przestępstwo nie uchodzi bezkarnie.

Oddziaływanie wychowawcze na oskarżoną powinna nadto zapewnić wymierzona jej – obok kary pozbawienia wolności – również grzywna, orzeczona na podstawie art. 33 § 2 k.k. w wymiarze 10 stawek dziennych po 10 zł każda . W ocenie Sądu wymierzenie tej kary – co Sąd mógł uczynić wobec faktu, iż oskarżona niewątpliwie działała w celu osiągnięcia korzyści majątkowej – jest konieczne z powołanych wyżej względów indywidualno-prewencyjnych – by dodatkowo uświadomić oskarżonej ekonomiczną nieopłacalność popełniania przestępstw przeciwko mieniu. Za korzyść majątkową w kontekście art. 33 § 2 kk należy jednak uznawać nie każde przysporzenie majątku, albo uniknięcie w nim strat, ale tylko takie, które jest nienależne, niegodziwe, bezprawne, które nie przysługuje sprawcy zgodnie z istniejącym w chwili czynu stosunkiem prawnym /OSNKW 1972, z. 10, poz. 157/. Przyjęta przez Sąd liczba 10 stawek dziennych jest adekwatna do stopnia zawinienia oskarżonej i społecznej szkodliwości popełnionego przez nią czynu, zaś wysokość jednej stawki dziennej została ustalona na kwotę 10 złotych zgodnie z kryteriami wskazanymi w art. 33 § 3 k.k. Sąd wziął pod uwagę okoliczności dotyczące oskarżonej, obrazujące jej indywidualne i aktualne zdolności płatnicze, wziął pod uwagę nie tylko aktywa, lecz i także pasywa majątkowe. W szczególności Sąd wziął pod uwagę to, że oskarżona posiada na utrzymaniu 2 dzieci, ma wykształcenie średnie , nie pracuje zarobkowo na stałe , zatem jest w stanie uiścić ww. grzywnę, której kwota nie jest znaczna.

Reasumując tak ukształtowany wymiar kary pozbawienia wolności wobec oskarżonej jest w ocenie Sądu proporcjonalny do stopnia społecznej szkodliwości czynu oraz spełni swoje cele w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Kara ma bowiem służyć powstrzymaniu się sprawcy do ponownego wystąpienia przeciwko prawu, ma być dla niego odpłatą za popełniony czyn, ma również być przestrożą dla innych osób.

Sąd zwolnił oskarżoną od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów postępowania , Sąd przeanalizował sytuację finansowo-rodzinną oskarżonej i stwierdził, iż uiszczenie w/w kosztów będzie dla oskarżonej zbyt uciążliwe. Ściągnięcie w/w kosztów ewentualnie w drodze egzekucji nie będzie skuteczne. Oskarżona nie pracuje na stałe zarobkowo , ma na utrzymaniu 2 dzieci .

28 stycznia 2013 rok ,

SSR Marzena Drozdowska

Sygnatura akt VII K 1288/12

Zarządzenie :

- 1.odnotować w K;
- 2.odpis wyroku z odpisem uzasadnienia doręczyć stronie o to wnoszącej ;
- 3.za 14 dni od doręczenia , z apelacją , z pismami .

28 stycznia 2013 roku , SSR Marzena Drozdowska

Wykonano , dnia